

Kód DREVOKOCUR

Bôlo t'éple jaro, háрко mojã vliálo vo vietoru, až sa celie zašpiňálo ode vät'ví. Nu co, špínu by som eištie zvládol, ale niež sem šiel späť, d'al' som na fäjsbúk snímok náši učit'alky vo spršiňe. Nechtielo sa mi ani dôspäť, ako som sa tiešil na reakcie, a ráno ma vzbudziela eseméska od mojioho spolužáka: "skvelo, pán, reči kolujú, že máš aj videjko." Ešte u obäda boľa skvelá zábava, no pak, keď už som všietko zjedenul, prišiel ried'iat'iel'. Jiánko mi povedal: "ňešil, v horoskópe psáli, žie dnes majú smôľu iba pány, štyri, rieby a vodinári." No taková bl'bost', eci von reči také vedzie, tak mu jãbl'o v kokose, mamírdovi. "Ahoj, Mišo" povedl mi úšty ried'iat'iel', "ty vriaj ovliádáš ekscel, paverpojnt aj vord, nu já potrebujem pomoct'." Pädol mi kiámon ze srdca, aj keď pomiáhat riéd'ovi sa mi nechacielo, boľo to na hodínku a odpôľäd'ňie som sa mohôl podiévat, eci pšrehy v riece uževá berú. I výdal' sôm sa k réke, ved' tak krasný je den, no zabúdil som si háčiky, a tak som vzal jahľu a nit a lstivo som vrhl' jahľu do vôdy. No, Mišo, povedal som si po čase, mohľ by sí si áspon' zaspievať, ale nienisi hociaký Juro Konr, bérat sa rybiám nechce, radši chodž späť. Tr'ti dieň je den tiež, vraviela vždy môja stára máma, no já sa hnied' riáno hlavú praštil vo ráмок pol'ice. Hľva ma boliela aj v autobúse, keď smie jeli na Tatri, abysme pôzriely krási prierody. Ráno boľo, keď sma vyjéli, takých šiest' hôdin, eci ne dižiev, tak som sa t'ašil, že autobús užé dôjede, no trvalo to o dôst' dlž. Diesiat' hôdin boľo, a aj keď ma celé tielo bolelo, povolárkový dôrt ako odzmena za lyžovačku mňa môtivóval, že som si povedal, že nesedem a idem lyžovať. Oci mi náköniec miast'ô dôrtu povedal "vytri si prádel'", no prášti tieždeň iedeme na kúpälisko, eci vodrbá zas mňa, tak vytru prádel' s ním!